

Libby Page

SUYA DÜŞEN

HAYALLERİ

KURTARMA REHBERİ

Çeviren
Zehra Uzun

1. BÖLÜM

Brixton metro istasyonundan çıktığınızda sizi sokak müzisyenleri, trafiğin beyaz gürültüsü ve sevimsizlere bile, “Tanrı sizi seviyor,” diye bağırın köşedeki adam karşıladı.

Bir karaborsacı, “Brixton Akademi’nin bu geceki biletleri burada,” diye haykırırdı metronun girişinde. “Brixton Akademi’nin biletleri burada, alım satım yapılır!” İşe gidip gelenler, ellerine broşür tutuşturmaya çalışan tanıtımcı ve vaizlere başlarını sallarlardı. Kalabalığı yarararak ilerler, Starbucks’ın önünde tütsü ve plak satan Rastafaryan’ın önünden geçerdiniz. Yolun karşı tarafında, yıllardır orada kalmayı başarmış bağımsız mağaza Morley’s vardı. Hemen yanındaki TK Maxx’in vitrininde neon ışıklarla “Brixton’ı Seviyorum” yazardı.

O gün çiçek rafları vazolara dizilmiş bahar çiçekleriyle doluydu: nergisler, laleler, iri şakayıklar. Çiçekçi, tırnaklarının içi toprak dolu, boynunda altın zincir olan koyu yeşil önlüklü yaşlı bir adamdı. Hava nasıl olursa olsun, “özür dilerim”leri ve “seni seviyorum”ları makul bir fiyata satardı. Kahverengi kâğıda sarar, kurdeleyle bağlardı.

Metro istasyonunun yanında Electric Caddesi vardı: İnsanlarla ve zerzevattan telefon şarjına kadar her şeyin satıldığı pazar tezgâhlarıyla doluydu. Havası kavun ve balık kokardı. Balıklar buz yataklarının üzerinde yatar, gün içinde o yatakları beyazdan pembeye döndürür, bu esnada size asla pembe kar yememeniz gerektiğini de hatırlatırdı.

Pazarcular sokağın bir tarafından diğer tarafına fiyat atışması yapar, indirimler frizbi misali bir o tezgâha, bir bu tezgâha uğrardı. Hemen yakala ve geri at.

“Üç tanesi on sterlin, üçtanesionsterlin.”

“Gel vatandaş, üç tanesi beş sterlin, ÜÇTANESİBEŞSTERLİN.”

“Üç tanesi beş sterlin mi? Bende beş tanesi beş sterlin!”

Yanında bebeğiyle genç bir anne arkasından bir pazar arabası sürükleyerek düzleştirilmiş karton kolilerin ve yerlere düşmüş muz kabuklarının arasında ilerliyordu. Yavaşça yürüyor, ara sıra durup sebzelere göz atıyor, eline aldığı sebzeleri enik inceleyen bir köpek yetiştiricisi edasıyla evirip çeviriyordu. Sonra seçtiklerini çantasından çıkardığı bozukluklarla takas ediyordu. Adamın biri, bakışları telefonunun lensinden görünen sebzelerin renklerine odaklı hâlde bir tezgâhın fotoğrafını çekti. Sonra Iceland'den donmuş yiyeceklerden almak için arkasını dönüp gitti.

Sokağın diğer tarafında Kate, ters istikâmette hızlıca yürüyor, muhabir olarak çalıştığı *Brixton Chronicle*'daki işinden evine dönüyordu. Sebzeleri inceleyecek vakti yoktu. Ya da belki de ne arayacağını bilmiyordu. Bahar gelmiş olabilirdi ama Kate'in tepesinde hâlâ kara bir bulut vardı. Nereye gitse peşinden geliyor, Kate ne kadar çabalarsa çabalasın onu bir türlü atlatamıyordu. Bir an evvel evine gidip, kapısını kilitledikten sonra yatağına girmek için can atan Kate kalabalığı yara yara ilerliyordu. Çalışmadığı zamanlarda vaktinin çoğunu yatağında geçirirdi. Sokak-tayken çevresindeki sesleri duymamak için elinden geleni yapıyor, beynine dolarak kendisini bunaltmalarına izin vermemeye çalışıyordu. Başu yere eğik, bakışları kaldırıma kenetliydi.

“Affedersiniz,” dedi, başını kaldırıp bakmadan yaşlı, balık etli bir kadının yanından geçerek.

“Özür dilerim,” dedi Rosemary, Kate'in geçmesine izin vererek. Aceleyle uzaklaşan genç kadının arkasından baktı – atkuyruğu yaptığı açık kahverengi saçları adımlarının hızıyla savrulan minyon bir kadındı. Rosemary telaş içinde olmanın nasıl bir his

olduğunu hatırlayarak gülümsedi. Seksen altı yaşındaki Rosemary'nin bir yere hızlı gittiği nadiren görülürdü. Aksine, elinde alışveriş poşetleriyle pazardan çıkmış, Brockwell Parkı'nın yakınlardaki evine doğru aheste aheste yürüyordu. Pantolonu, rahat ayakkabıları ve yağmurluğuyla sade fakat düzgün giyinmiş, dalgalı gri saçlarını güzelce toplayıp tokayla tutturmuştu. Zamanla vücudu öyle bir değişmişti ki artık kendisi bile tanıyamaz olmuştu ancak gözleri hâlâ aynıydı; masmavi ve dudakları gülümsemezken dahi güleç.

O gün Rosemary'nin alışveriş günüydü. Sevdiği mağaza ve tezgâhların hepsine uğramış, sebze meyve satıcısı Ellis'e selam vermiş, kese kâğıtlarında sunulan haftalık yiyeceklerini toplamıştı. Frank'le partneri Jermaine'in işlettiği ikinci el kitaplar satan dükkâna da uğramıştı. Üçü biraz sohbet etmiş, Rosemary bu sırada çiftin golden retriever cinsi köpeği Sprout'la pencere oturmaşını paylaşmış ve yeni bir şeyler bulmak yahut önceki hafta gözünden kaçan bir şey olup olmadığına bakmak amacıyla rafa göz gezdirmişti. Rosemary oraya uğrayıp yüzlerce kitabın küflü eski kokusunu içine çekmeye bayılırdı.

Rosemary kitapçıdan çıktıktan sonra, Brixton Village'a uğradı ve içeri adım atar atmaz pişmiş baharatların kokusu ve pasajlardaki masalarda yemek yiyip sohbet eden insanların gürültüsüyle karşılaştı – haftalık ziyaretleri boyunca alıştığı gürültü ve kokulardı bunlar. Çarşı havadardı ve bazı restoranlar müşterilerine, yemek yerken omuzlarına yahut dizlerinin üstüne örtmeleri için battaniye verirdi. Yüksek tavanlardan peri ışıkları sarktığından baharda bile Noel çarşısındaymış gibi hissederdiniz.

Brixton Village, haftada bir buluşup bir dilim pasta eşliğinde sohbet eden Rosemary ve Hope için hâlâ Gradville Arcade'di gerçi: Hope'un, on iki yaşındayken Brixton'a ilk taşındığından beri delicesine özlediği Karayip yiyeceklerini bulabildiği tek yer. Şimdilerde orası bağımsız restoranlarla, mağazalarla ve pazarcılarla doluydu. Bu değişime hâlâ alışmamış olsalar da genç baristanın siparişlerini ezbere bildiği ve pencereden geldiklerini

görür görmez hazırlamaya koyulduğu kahveciyi seviyorlardı. Pasta da az leziz değildi hani. Hope gururla torunu Aiesha ve her zamanki gibi meşgûl olan kızı Jamila'dan bahsetti. Rosemary, Jamila son tıp sınavlarından başarıyla geçtiğinden ona çiçek yollamış, karta da şöyle yazmıştı: "Sevgili Doktor..."

Hope ve Rosemary, her hafta olduğu gibi kütüphanede birlikte çalıştıkları zamanı yâd ettiler.

"Robert'ın cesaretini toplayıp sana çıkma teklifi ettiği zamanı hatırlıyor musun?" dedi Rosemary gülümseyerek. Hope'un kocası Robert birkaç yıl evvel emekli olana dek otobüs şoförlüğü yapmıştı ve ikisi gençken birkaç günde bir vardiyası bittikten sonra kütüphaneye gelir, vücudunun şekli kum saatini andıran Hope'u görmek için kıvranırdı.

"Epey uzun sürmüştü," dedi Hope. "Ne zaman gelse, benimle konuşmak zorunda kalsın diye merdivenlerin üstüne çıkıp kitapları düzenlemeye koyuluşunu hiç unutmuyorum."

İki kadın gülüştü, ikisi de haftanın bu kısmının tadını çıkarıyordu. Fakat Rosemary'nin ayakları ağrımaya başlamıştı ve artık eve dönmeye hazırdı.

"Haftaya aynı saatte?" diye sordu ayrılırlarken. Arkadaşını kucaklarken artık altmış sekizinde olan Hope'un da yaşlı bir kadın olduğunu fark etmişti. Ona biraz daha sıkı sarıldı – Rosemary için Hope, on sekizindeyken kütüphanede işe başlayan, Rosemary'nin kanatları altına aldığı neşeli genç kız olacaktı daima.

"Haftaya aynı saatte?" dedi Hope, sokağın sonunda köşeyi dönmeden evvel son bir kez el sallayarak. Aiesha'yı okuldan almaya gidiyordu (ki bu, gününün en güzel ânıydı).

Rosemary, otobüs duraklarındaki kuyrukların yanından geçtikten sonra köşede eski sinemanın bulunduğu kavşakta karşıdan karşıya geçti. O hafta gösterimde olan filmlerin adı kara tahyaya beyaz harflerle yazılmıştı. Karşı tarafta, yaşlılar sandalyede oturup sigara tüttürürken gençlerin onların çevresinde kaykay sürdüğü genişçe bir meydan vardı.

Rosemary metro istasyonundan uzaklaştıkça mağazaların yerini teraslı evler ve apartmanlar alır oldu. Nihayetinde Rosemary, canlı müziğiyle meşhur, viraneden hallice eski bir pub olan Hootananny'ye vardı. İnsanların gruplar hâlinde oturup bira içtiği, sigara tellendirdiği dışarıdaki banklardan buram buram marihuana kokusu yayılıyordu. Rosemary oradan sola dönerek parkın bir köşesini çevreleyen ve yaşadığı yüksek apartmana giden yola saptı.

Sıklıkla bozuk olan asansör o gün çalışıyordu ve Rosemary buna epey sevinmişti.

Ömrünün büyük bir kısmını o apartman dairesinde geçirmişti. 1950 senesinde, blok daha yeni inşa edilmişken ve onlar da daha yeni evliyken kocası George'la bu binaya taşınmışlardı. Kapıdan girdiğinizde doğruca oturma odasına adım atıyordunuz. İçerideki en göze çarpan şey, sağ duvarı boydan boya kaplayan kitaplıktı.

Oturma odasının yan tarafındaki mutfakta bir masa, iki sandalye ve bulaşık makinesinin üzerinde duran televizyon vardı. Rosemary alışveriş torbalarını boşalttıktan sonra oturma odasını arşınlayıp balkon kapısını açtı ve dışarı çıktı. Çamaşır ipine asılı lacivert mayosu bir bayrak gibi sallanıyordu. Balkonda bitkiler vardı fakat birkaç saksı lavantadan ibarettiler, abartı bir şey yoktu – abartılı çiçekler tarzı değildi. Balkonundan, onu Electric Caddesi'nin gürültüsünden ve kalabalığından çok ama çok uzaklara götüren Brockwell Parkı'nı görebiliyordu.

Bahar yüzünü iyiden iyiye göstermeye başlamış, parkı taze, yeşil bir örtü kaplamıştı. Rosemary ağaçları, tenis kortlarını, bir bahçeyi ve bir zamanlar malikâne olan, şimdilerdeyse organizasyonlar ve yapış yapış parmaklı çocuklara dondurma veya abur cubur satmak için kullanılan eski evin olduğu küçük tepeyi görebiliyordu. Parkın çevresini dönen iki demiryolu vardı: Güney Londra'yı dolaşan gerçek demiryolu ile yalnızca yaz aylarında açılan, küçük çocukların kullandığı minyatür demiryolu. Güneş yeni batıyordu ve Rosemary uzayan günlerin tadını çıkarırcası-

na iş sonrası yürüyüşe çıkmış insanları görebiliyordu. Koşucular tepeye tırmanıp iniyorlardı. Ve parkın balkonuna yakın köşesindeki kırmızı tuğladan yapılmış alçak bir bina kollarını kusursuz mavilikteki dikdörtgen suya dolamaktaydı. Havuz, kulvarları birbirinden ayıran iplerle şeritler hâlinde bölünmüştü ve Rosemary kenarlara konmuş havluları görebiliyordu. Yüzücüler taç yaprakları misali suda süzülüyordu. Rosemary'nin çok iyi bildiği bir yerdi karşısındaki. Havuzdu, onun havuzu.

2. BÖLÜM

Kate Matthews her sabah işe giderken otobüs bekleyen yahut evlerinden fırlayıp park hâlindeki araçlarına koşan yabancı yüzler görürdü. Fakat tanıdık olanları da vardı. Kate onlarla her gün karşılaşırdı, değişen kıyafetleri ve saç modelleri değişen hava gibiydi, zamanın ilerleyişini imliyordu.

Anacaddede açık alınlı, hava nasıl olursa olsun siyah deri ceket giyen epey uzun boylu, sarışın bir adamın yanından geçti. Evden zamanında çıkmasına yahut geç kalmasına bağlı olarak caddenin farklı noktalarında karşılaşırlardı. Caddenin bir ucundayken yanından geçtiyse durup kahve alacak zamanı olduğunu bilirdi; diğer ucundayken geçtiyse hızını artırır, yarı yürümeye yarı koşmaya başlardı.

Bir de dinlediği müziğe başını sallayan, kimi zaman da eşlik eden koyu renk saçlı, neşeli suratlı bir üniversite öğrencisi (en azından Kate öyle olduğunu tahmin ediyordu) kadın vardı. Çoğu zaman yanında Doc Martens botlu genç bir adam olurdu. Adam yanında olduğu zamanlarda genç kadın kulaklıklarını boynuna indirir, kolunu adamın koluna dolayıp onunla konuşurdu. Fakat o gün yalnızdı.

Birbirlerinin yanından geçerlerken Kate başıyla selam verecek gibi oldu ama sonra o kadını tanımadığını hatırladı. Ne adını biliyordu ne de her sabah Kate'in aksi istikametinde nereye gittiğini. Hiç tanışmamışlardı ancak kadının surati en az inşasında kullanılan tuğlalar kadar Kate'in Brixton'ının bir parçasıydı.

Derken bahar havası birdenbire bozdu ve yağmur yağmaya başladı. Kate kendine sövdü çünkü şemsiyesini evde unutmuştu. Sağanağın çok geçmeden sırlısklam ettiği Kate, *Chronicle* binasına vardığında yüzünden yağmur suları damlıyordu. İçeriye girdiğinde gazetenin fotoğrafçısı Jay'le merdivenlerde karşılaştı. Jay ona gülümsedi, dudaklarını kızıl-sarı bir sakal çevreliyor, kıvrıkcık saçları kafasını karmakarışık bir hale gibi sarmalıyordu. Uzun boyluydu, geniş omuzluydu fakat henüz toydu da, merdiven boşluğunun çoğunu kaplıyordu. Birlikte çalışmaya başlayalı uzun zaman olmamıştı ancak her sabah birbirlerine merhaba der, Brixton'da karşılaşırlarsa ya başlarıyla selam verir ya da el sallarlardı. Jay hep gülümseyen biriydi ve bu, en kötü günlerinde dahi Kate'i gülümsetirdi. Bazen dudaklarını bunu göstermeye ikna edemese bile.

"Günaydın!" dedi Jay, merdivende yan dönerek birbirlerinin yanından geçerken. Güney Londra aksanıyla konuşuyordu ve sesi toktu.

"Günaydın. Çıkıyor musun?"

"Evet, halletmem gereken bir iş var" –omzuna astığı kamera çantasını işaret etti– "bir eleştiri yazısı için. Eski bir pubın olduğu bölgeye yeni bir restoran açılıyormuş. Babam benim yaşlarımdayken o pubda içki içermiş, öyle dedi."

"Pekâlâ, sonra görüşürüz o zaman," diye yanıtladı Kate. "Ah, yanına şemsiye..."

Kate lafını tamamlayamadan Jay sırt çantasına bağladığı şemsiyesini işaret etti.

Kate başıyla onaylayıp ofise çıktı.

Kate ıslak kabanını sandalyesinin sırtına asarken, "Yüzmeye gittin galiba?" dedi editörü.

Phil Harris, hayatın bedenine pek de iyi davranmadığı bir adamdı. Yanakları daima mor tonlardaydı. Bu ton, her gece semt pubında karısıyla yahut söylentilere göre kimi zaman Karısı Olmayan Kişiyle lıkırdattığı kırmızı şarabın rengiyle aynıydı. Biftek ve patates kızartmalarının onu eninde sonunda ölümüne

sürükleyecek bir can simidi misali göbeğinin çevresinde oturduğunu görebilirdiniz. Zengin değildi –ulusal gazete basamaklarını hiç tırmanamamıştı– çünkü bütün serveti yediklerinde ve içtiklerinde yatıyordu.

Kate başını salladı. “Hayır, yağmura yakalandım. Ben yüzme bilmiyorum.”

Bu bir yalandı. Kate yüzme biliyordu. Kazara bir havuza düşse yüzerek kenara çıkabilirdi. Suyun yüzeyinde durabilmek için kollarınızı ve bacaklarınızı nasıl hareket ettireceğinize dair temel kuralları öğrenmişti. Yalnızca liseyi bitirdiğinden bu yana yüzmemişti, o kadar. Okulda yüzme dersleri almıştı fakat yüzmeyi bırakma kararını verebilecek duruma geldiği anda bırakmıştı. Ergenliğe girdiklerinde vücutları kızlara üzerlerinden çıkarıp atmak istedikleri rahatsız kıyafetler gibi gelirdi ve bu da o dönemde yaşanmıştı. Kate o değişimi iyi hatırlıyordu: Kıkır kıkır kızlar, kusursuz, korkunç bedenlerinden duydukları utanıcı örtmek için kollarını kendilerine dolamış, suyun kenarında uslu uslu duran gruplara dönüşmüşlerdi.

“Bu bir sorun olabilir,” dedi Phil. “Havuzda sana göre bir iş var. Elbette, yüzmen elzem değil fakat olayın içine girmene, bilirsin işte, tüm bu yaygaranın nedenini anlamana yardımcı olabilir...”

Kate klorun ve okul arkadaşlarının karşısında yarı çıplak gezmenin verdiği korkunun tadını aldı. Phil, hiçbir açıklama yapmadan masalarını ayıran kitap yığınının üzerinden katlanmış bir el ilanı fırlattı ona. El ilanı Kate’in klavyesinin üstüne düştü. Ön yüzünde bir açık hava yüzme havuzunun siyah-beyaz fotoğrafı vardı. Bir yüksek atlama tahtasını ve atlayışın ortasında yakalanmış bir adamı gösteriyordu, adam kollarını bir kırlangıcın kanatları gibi açmıştı. El ilanının iç yüzünde Kate’in havuzun şimdiki hâli olduğunu düşündüğü renkli bir fotoğraf vardı: masmavi su ve kolları kenarda, ayaklarını kuvvetlice çırpan çocuklar.

El ilanının üstünde geniş harflerle ve el yazısıyla, “Havuzumuzu Kurtarın” yazıyordu. Kate iç kısımdaki metni okudu:

“1937’den bu yana açık olan havuzumuz tehlike altında. Belediye mali sıkıntıda olduğunu ve Paradise Living adlı bir emlak şirketinin binayı satın almak için müstesna bir teklif verdiğini açıkladı. Biricik havuzumuzu meclis üyelerine özel bir spor salonuna dönüştürmeyi istiyorlar. Buna müsaade mi edeceğiz? Kampanyamıza yardımcı olabileceğinizi düşünüyorsanız lütfen Brockwell Havuzu’ndaki görevlilerle görüşün.”

Metnin sonu düzgün bir el yazısıyla, “Brockwell Havuzu’nun Yüzücüleri,” diye imzalanmıştı. Kate el ilanının bir makas ve bir fotokopi makinesiyle yapıldığını düşündü. Bu, doğru bir varsayımды.

“Bu konuda yazmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

Kate *Brixton Chronicle* için halihazırda kayıp evcil hayvanlar, belirlenmiş yol çalışmaları ya da planlama tebliğleri hakkında yazıyordu. Arka sayfalarda yer alan fakat spor bölümünün bulunduğu en arka sayfada erişemeyen şeyler hakkında. İnsanların okumadığı şeyler hakkında. Yüksek lisansta kendisine gazeteciliği öğreten hocalarına göstereceği yazılar değildi bunlar. Gerçi annesi yazılarını hâlâ bir albümde topluyordu ki bu, durumu daha da kötüleştiriyordu.

“Ünlü olduğunda bunları sakladığım için sevineceksin,” dedi ve Kate bir palto gibi üzerine giydiği utanç duygusuna daha da sokulurdu.

“Evet,” dedi Phil, “bence buradan iyi iş çıkacak. Paradise Living’in Brixton’da şimdiden dört blok inşa ettiğini biliyor muydun? Daireleri milyonlarca sterline satıyorlar. Brockwell Havuzu’nda üyelere özel bir spor salonu olursa daha da pahalıya satabileceklerini düşünüyorlar.”

Kate’e baktı.

“Bir hikâye istediğini söylemiştin,” dedi. “Al sana hikâye.”

Kate çocukken insanları zorlayıcı bulduğunda hikâyelere sığınırды. Onları araştırıp bulur, kütüphanede aralarına gizlenir ve kendini sayfalarının arasına gömerdi. *Afacan Beşler*’den George ya da *Hermoine Granger* gibi yahut *Northanger Abbey*’den Cat-

herine Morland'muş gibi davranır, bir günlüğüne onların yerine geçmeye çalışırdı. Ortaokula başladığında arkadaşları, kitaplarının sayfalarında tanıştığı karakterlerdi. O, kütüphanede, kütüphaneci görmesin diye sandviçlerini kitaplarının ardında hapur hupur yerken yanında oturlardı. (Kütüphaneci her zaman görürdü fakat görmemiş gibi yapardı.)

Artık başkalarına hikâyeler anlatıyordu. Bu, biriyle kayıp kedisi hakkında röportaj yapmak bile olsa Kate'e daima ilgi çekici gelirdi. İnsanlar çoğu kez Kate'in sorduğu sorulara şaşakalırlardı. "Smudge'a dair ilk anılarınız neler?" "Milo'yu sahiplenmemiş olsaydınız sizce hayatınızda ne gibi farklılıklar olurdu?" "Bailey konuşabilseydi ama yalnızca tek bir cümle kuracak olsaydı, sizce ne söylerdi?"

Genellikle röportajları en temel bilgileri verecek şekilde düzenlenirdi –"Üç yaşındaki tekir kedi Smudge, 3 Eylül'de yanında yaşadığı Oliver ailesinin evinden kayboldu. Bulana ödül verilecektir"– fakat Kate onların hikâyelerini beynine kazır, çok sevdiği eski bir kitabın sayfaları gibi evirip çevirirdi.

Havuz hikâyesi onun kendini kanıtlama fırsatıydı. Bu fırsatı berbat etmemek için elinden geleni yapacaktı.

3. BÖLÜM

Kimsenin yüzmediği bir yüzme havuzu yitik görünür. Sabahın erken saatleriydi ve cankurtaran havuzun üstündeki örtüyü kaldırıyordu, plastiği çekiştirirken uykulu ve sessizdi. Rosemary, balkonundan, suyun yüzeyinden nefes alıp veren canlı bir şeymişçesine yükselen sisi görebiliyordu. Gökyüzü masmavi olabirdi fakat hava hâlâ buz gibi soğuktu. Rosemary yulaf lapası kâsesini sıkıca tutup, cankurtaranın polar hırkasını giyişini ve işini bitirir bitirmez içeriye geri dönüşünü izledi. Su artık serbestti.

Sessizlik sürerken bir çift yeşilbaş gelip suya daldı ve yüzeyde süzölmeye başladı. Havuz şimdi onlarındı. Rosemary sabahları onları izlemeyi çok severdi; gün ışığı konfeti misali suyu parıltatırken o iki ördek boş havuzun tadını çıkarırdı. Nihayetinde ilk yüzücüler geldiler. Kısmen daha tam ayılamadıklarından, kısmen de sakinliğe ve yeşilbaşlara saygılarından sessizdiler. Ördekleri iyi tanıdıklarından onların etrafında yüzdüler, ta ki yeşilbaş çifti gitme vaktinin geldiğine karar verip havuz boyunca yüzerek havuzun duvarlarının üzerinden uçana dek.

Bu sırada cankurtaran, tahtında oturan bir tenis hâkemi edasıyla sandalyesinden havuza bakıyordu. Yüzücülerin suya girip çıkışlarını izlemek sabah onun meditasyonuydu, keza Rosemary'nin de öyleydi. Rosemary yulaf lapasını bitirip içeri girdi ve kapının yanındaki yerinden yüzme çantasını aldı.

Rosemary her sabah saat tam yedide havuza inerdi. Hazırlanırken soyunma odasının kapısını açıp soğuşa çıktı. Yapabilse

koşardı. Onun yerine kenara doğru yürüdü, ayakları oraya aklından üç dakika kadar sonra vardı. Bedeni iradesi kadar kuvvetli değildi: Yaşlanmak onu sabırlı olmaya zorlamıştı.

Merdivene doğru yürürken diğer yüzücüleri izledi: Bir havuz dolusu kol su yüzeyini dövüyordu. Yalnızca kurbağalama yüzenlerin suratlarını tanıyabiliyordunuz.

Merdivenden aşağıya inerken Rosemary kendini rüzgârda bir ağaç gibi hissetti. Dalları çatırdıyordu. Merdiveni bırakıp kendini suya salarak soğukluğunun iliklerine karar işlemesine izin verdi ve vücudu ısıya alıştıktan sonra kenardan rahatça uzaklaştı. Sonra sisin ortasına doğru istikrarlı bir şekilde yüzmeye başladı. Havuzun diğer ucunu göremiyordu fakat ayaklarını çırpmaya devam ederse nihayetinde oraya ulaşacağını biliyordu. Rosemary seksen altı yaşında olabilirdi ancak sudayken yaşı yoktu.

Rosemary tüm hayatını Brixton'da geçirmişti. Savaş zamanı bile orayı terk etmemiş birkaç çocuktan biriydi. Bölgesel yangınları söndürmek amacıyla itfaiyenin suyu boşalttığı zamanlar dışında havuz hep açık olmuş, Rosemary de her fırsatta orada yüz-müştü. İlk babası ve arkadaşlarının babaları savaşırken orada yüzüyor olmak kendini suçlu hissetmesine neden olmuştu. Bir de kıl payı kurtulmalar vardı; bir gece havuzun hemen ötesindeki parka ve parkın yanındaki Dulwich Yolu'na düşen bombalar gibi. Rosemary, saldırının ertesi günü parka gittiğini ve harap olmuş evlerinden herhangi bir eşya kurtarabilmelerine yardımcı olmaya çalışan komşularıyla birlikte moloz yığınlarının arasında uykulu gözlerle düşe kalka dolaşan aileleri, kardeşini patlamada kaybeden bir kadının çığlıklarını, kimi komşular onu teselli etmeye çalışırken kimilerinin de acısını rahatça yaşayabilmesi için başlarını diğer tarafa çevirdiğini hatırlıyordu.

Ancak her şeye rağmen havuz ayakta kalmayı başarmıştı. Ve aylar geçtikçe her daim hüznü olmak imkânsız bir hâl almıştı – çok uzun süre bayramlıklarının içinde oturmak gibiydi. Nihayetinde kıpırındanması, bluzunun eteğini belinden çıkarması, ayak-

kabılarını yere sürmesi ve yeniden bir genç olması gerekmişti. O senelerde havuz sakindi; Brixton'ın çocukları çoğunlukla şehrin dışına tahliye edilip kırsal kesimin güvenli bölgelerine götürülmüştü ve erkekler savaşta, kadınlar işte olduğundan cankurttaran bulmak epey zordu. Rosemary serin mavi suda sıklıkla tek başına yüzerdi.

Rosemary, havuzun duvarının üzerinden duraktan uzaklaşan bir otobüsün sesini işitti. Tren sesi de vardı, Herne Tepesi'nde durduktan sonra yavaşça köşeyi dönmüş, Loughborough Kavşağı'na doğru ilerliyordu. Rosemary'nin hayatı bu isimlerin duvarlarının içinde inşa edilmişti. Öncelikle tüm o tepeler vardı: Tulse Tepesi, Brixton Tepesi, Streatham Tepesi, Herne Tepesi. Sonra "köyler": Dulwich, West Norwood, Tooting. Bu isimlerin ağzında bıraktığı tat dış macunu kadar bilindikti onun için. Otobüs numaralarını şekillerinden, yol isimlerini söylenişlerinden biliyordu: App-ach, Strad-ella, Dal-keith, Holling-bourne, Tal-ma.

Eskiden tüm vitrinleri de bilirdi fakat onları hatırlaması git-tikçe güçleşiyordu. Kimi zaman birinin ona oyun oynadığını düşünürdü. Ne zaman bildiği bir yer bilmediği bir yerle değiştirilse eski yeri aklındaki haritadan silmesi ve oraya yeni emlakçıyı ya da kahveciyi eklemesi gerekirdi. Takip etmesi zordu fakat elinden geleni yapıyordu. O yerleri bilmeseydi Rosemary artık kendisine ait olmayan yeni bir şehirde kaybolurdu. Yaşamı boyunca biriktirdiği tüm bu bilgiler için bir şekilde takdir görmeyi dilemiyor değildi. Zira aklını boşaltıp kaydettiği bütün numaralardan, isimlerden ve sokaklardan kurtulsa işe yarar bir şeyler öğrenebilirdi belki, yeni bir dil veya örgü örmek gibi. Örgü örmek kışın kesinlikle işine yarardı.

Rosemary istikrarlı bir şekilde kurbağalama yüzüyor, başını suya sokup çıkararak kulaklarının suyla dolmasına izin veriyordu. Parmaklarının suda buruştuğunu gördü. Ne var ki ne kadarının sudan ne kadarının yaşından ötürü olduğunu kestiremiyordu. Buruşuklukları onu hep şaşırtırdı. Genç kızların buruşuklukları yoktu. Sabahları eski, büyük saatin ve elindeki

düdükle oynayan cankurtaranın dikkatli bakışları altında yüzerken Rosemary genç bir kızdı. Kütüphanedeki işine gitmeden evvel yüzerdi – işe zamanında varmak istiyorsa üzerini hızlıca değiştirmesi gerekecekti. Kitap rafları arasında bir ileri bir geri gezinirken saçından su damlaları akacaktı.

“Kanalı yüzerek geçmedin mi hâlâ, Rosy?” diye soracaktı George, akşam eve gittiğinde.

“Hâlâ uğraşıyorum.”

Ama kütüphane kapanmıştı, George ise artık yoktu. Rosemary sığ uçta durup duvara yaslandı ve sonra yavaşça merdivene doğru yürüdü. Bu havuzu özel, yalnızca üye olanların kullanabildiği bir spor salonu olarak düşününce soğuk suya alışmış olmasına rağmen ürperiverdi. Sudan çıktığında artık genç değildi ve dizlerinin varlığının son derece ağırlı bir biçimde farkındaydı. Gençken dizleri olduğunu hiç fark etmemişti; ücretsiz otobüs kartı gibi dizleri de hayatının nefret ettiği bir parçasıydı artık. Gerçi Rosemary, prensip gereği otobüs biletlerinin parasını hâlâ öderdi.

4. BÖLÜM

İşten eve dönüş yolunda Kate, anacaddenin çevresini sarmalayan toplu konutların önünden geçirdi. Dairelerin ve caddenin sonundaki sokaklardan geçerken ara sıra başını yerden kaldırıp dairelerin pencerelerine bakar, binaların içindeki hikâyeleri hayal ederdi.

Bir aile oturma odasında akşam yemeği yiyor, televizyonun ışığı yüzlerine vurarak şaşkın, üzüntülü ve sıkıntılı surat ifadelerini aydınlatıyor. Bir genç kız ikinci el kemanıyla alıştırma yapıyor, hayret verici Bach sesi bir apartmanın beşinci katından yayılıyor.

Kemancının alt katında bir çift balkonda esrar içiyor, aralarında paylaşıyorlar. Üzerleri tamamen giyinik fakat ayakları çıplak, birbirlerine yakın duruyor, vücutlarının geri kalanı gibi neredeyse birbirlerine değiyor. Bitişikteki kadının işten eve döndüğü vakit fark ettiği ilk şey esrarın o tatlı kokusu oluyor. Kadın balkonun kapısını açıyor, paltosunu kanepenin sırtına atıyor ve kanepeye uzanıp elleri karnunun üstünde derin derin nefesler alıyor.

Zemin kattaki bir dairenin mutfağında yaşlı bir çift akşam yemeklerini yiyor. Yan yana oturmuşlar, bir tilkinin ortak bahçeye doğru ilerleyişini izliyorlar camdan. Yemeklerini bitirince masanın altında el ele tutuşuyorlar.

Yürürken, şehirde bir yerde onun gibi odasında bir başına oturmuş, kavanozdan fıstık ezmesi yiyecek birini olduğunu hayal

etti. Acaba ailesine söyleyemediği şeyi bu yabancılardan herhangi birine söylese onu anlarlar mıydı? Bazı günler yataktan çıkmak dahi istemediğini ve mutlu olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğunu.

Elbette Kate yalnız olduğunu kimseye itiraf edecek değildi. Yirmilerinizdeyken yalnız olmazdınız. Yirmilerinizde ömür boyu sürecektir dostluklar kurar, yakışsız sevgililer yapar, onunla birbirinizin göbeğinden shotlar içtiğiniz pervasız tatillere çıkar, Hayatınızın En Güzel Zamanlarını geçirirdiniz. Kate, Facebook'ta insanların doğum günlerini kutladığını ve dışarıya çıktıklarını görür ve gerçekten de eğlenceli vakit geçirdiklerini düşünürdü. Telefonun ekranından ışıldıyor gibiydiler. Sanki tüm hayat diğer insanlara dağıtılmıştı da Kate'e dibi bile kalmamıştı. Sık sık kendini metroda bir oturağın altında unutulmuş üzgün suratlı, keçeleşmiş bir oyuncak ayı gibi hissettiğini kimseye söylemezdi. Yalnızca birinin onu alıp evine götürmesini isterdi.

Bir pansiyonda dört kişiyle beraber yaşıyordu – ikisi öğreniydi, diğer ikisi Kate'in ne olduğunu tam olarak bilmediği bir şeyler yapıyordu. Eve farklı zamanlarda gelir, yatak odalarının kapılarını kapatırlardı, Kate onlarla ara sıra (tek) banyoyu kullanmaya giderlerken karşılaşırdı. Onlar Kate'in seks esnasında iniltilerini duyduğu (ince duvarlar) ve banyo giderinden saçlarını topladığı insanlardı fakat o eve gelmeden evvel nerede yaşadıklarını veya en çok hangi filmi sevdiklerini bilmiyordu. Aslında onları hiç mi hiç tanımıyordu.

Kaldı ki onlar da Kate'i tanımıyordu kesinlikle. Gerçi neyini tanıyacaktı? Kardeş: Var, Erin adındaki ablası. Ebeveynleri: Annesi, üvey babası ve Antigua'a kız arkadaşıyla beraber yaşayan ve yalnızca özel günlerde (doğum günleri, Noel ve mezuniyetler) telefon açan babası.

"Doğum günün kutlu olsun, K."

"Teşekkürler, baba. Orası hâlâ güneşli mi?"

"Aynen öyle. Orası hâlâ yağmurlu mu?"

"Aynen öyle."

“Seni özledim.”

“Peki. Hoşça kal, baba.”

“Hoşça kal, Kate.”

Kate’le Erin, anneleri ve üvey babaları Brian’la beraber Bristol banliyösünde büyümüşlerdi. O zamanlar anneleri bir kreatif ajansta çalışırdı; rengârenk giyinir, fıkra anlatmaya bayılırdı. Brian hep ondan daha sessiz sakin olmuştu. Ortaçağ tarihinde, Kate’in hiçbir zaman hatırlayamadığı belirli bir zaman diliminde uzmanlaşmış bir akademisyendi. Kalın yün kazaklar giyer, Erin’den okul arkadaşları arasında epey yaygınlaşmaya başladığını duyduğunda çok güldüğü yuvarlak çerçeveli bir gözlük takardı. Brian, Kate henüz yedi yaşındayken yanlarına taşınmıştı ve Kate herhangi bir şeyi sorgulamak için çok küçüktü: O zamanlar hayat, yalnızca başına gelen bir şeydi. Ondan altı yaş büyük olan Erin daha temkinliydi, tıpkı eve gelen misafirlerden uzak duran ve en ufak hareketlerinde kanepenin altına saklanan bir kedi gibi. Fakat zamanla dördü birbirlerinin yanında rahat olan bir aile olmayı başarmıştı. Her birinin belirli bir rolü vardı ve bu rolleri çok iyi oynarlardı: Kate’in annesi onları yeni sergilere götürür ve onlara resimlerle ilgili ne düşündüklerini, kendilerine ne hissettirdiklerini sorardı; Brian gazeteyi sesli okur, ev ödevlerini yapmalarına yardımcı olmayı teklif eder ve arkadaşlarıyla dışarı çıkabilsin diye ara sıra Erin’e gizlice para verirdi. Kate’le Erin’in de rolleri vardı: Kate başını kitaplarından kaldırmayan utangaç küçük kardeşti ve daha mesafeli olan Erin, Kate’e patronluk taslar, uslu bir köpeğe verilen ödül bisküvisi misali sevgisini ara sıra gösterirdi. Ortaokula başlayacağı ilk gün ablası, Kate’e eteğinin boyuna veya kravatındaki şeritlerin sayısına göre “inek” yahut “haylaz” diye adlandırılmaması için üniformasını en doğru şekilde nasıl giyeceğini göstermişti.

Kate üniversiteyi de Bristol’da okumuştı. Bunu kısmen evde yaşamak daha ucuz olduğundan yaptıysa da esasında kendini

evden ayrılmaya hazır hissetmemiştir. Mezun olduktan sonra gazetecilik alanında yüksek lisans yapmak için Londra'ya gitmiş, ardından Brixton'da yerel bir gazetede işe girmiştir.

Londra'ya taşındığında Kate bir sürü insanla tanışacağını zannediyordu. Gelgelelim, iki yıldır orada olmasına rağmen hâlâ beklediği gibi olmamıştır. Payına düşen, bulaşıkları bir Jenga oyunu gibi üst üste yığan ve siyah küfün en iyi banyo süslemesi olduğunu düşünen ev arkadaşlarıydı.

Bristol'dan arkadaşları Londra'ya gelmeyi hiç istememiştir – onlara göre Londra pahalıydı ve bu yükün altına girmeyi mantıklı bulmuyorlardı. Londra'nın pahalı olduğu konusunda haklıydılar ancak Kate, Bristol'a gidip gelmeyi karşılayamıyordu artık. Hemen hemen bir yıl evvel bırakmıştı. Gerçi kimse fark etmemiş gibiydi ve Kate o zamandan beri Bristol'daki arkadaşlarıyla konuşmamıştı.

Kate'in yalnızlığı bazen ona hazımsızlık gibi gelirdi, diğer zamanlarda gözlerinin ardındaki hafif sancı ya da uzuvları bedene fazla ağır geliyormuş gibi hissettiren bir ağırlıktı. Metroyu kullanmak zorunda kaldığı zamanlarda *Time Out* okuyup yapabileceği şeyleri yaptığını hayal etmeyi severdi – Shoreditch'te bir hızlı tanışma partisine gittiğini mesela ya da şehirdeki bir binanın en üst katındaki sessiz diskoda dans ettiğini veya aynı zamanda Retro bir organizasyon mekânı da olan bir kokteyl barda hippie tarzı kot pantolonuna tiğ ile işleme yapmayı öğrendiğini. Fakat sonra Kate hızlı tanışmanın aslında adını ve işini otuz farklı kişiye tekrarlamak olduğunu, kendi başına gittiğinde sessiz diskoların pek de eğlenceli olmadığını ve onlara gülen tek kişi siz olduğunuzda hippie tarzı pantolonların o kadar da gülünç görünmediğini hatırlardı.

İşte bundandır ki Kate her akşam iş çıkışı doğrudan eve giderdi ancak dolap tamtakırsa mahalledeki süpermarkete uğrar, en sevdiği hazır yemeği ve indirimde hangi şarap varsa onu alırdı. Ardından eve gider, yemeğinin mikrodalga fırında ısınmasını üç dakika bekler, sonra da yatak odasına çekilirdi.

Yatak odası büyük değildi fakat çift kişilik bir yatak ile küçük bir masayı alacak kadar genişti. Kitaplığı yoktu, dolayısıyla kitaplarını duvarlardan birinin dibine dengesiz bir şekilde üst üste dizmişti. Masasının üstünde dizüstü bilgisayarıyla oraya ilk taşındığında annesinin hediye ettiği cılız saksı bitkisi vardı. “Yeni evinde arı gibi mutlu ol” yazıyordu hâlâ saksıya ilişik olan etiketteki arı şeklinde bir kartın üstünde.

Odasına girince Kate şarabı açar, yatağına oturup *Kolunu Kesmek İsteyen Çocuk* minvalinde adları olan belgeselleri izlerdi. Ve ağlardı çünkü insanın kendi bedeninden sıyrılmak istemesinin fakat bunu yapamayacağından ötürü bir uzvunu kesip atmasının nasıl bir his olduğunu tuhaf bir biçimde iyi bilirdi. Ya da belki de şarap yüzünden böyle hissediyordu. Kate her gece bir kadeh fazladan içerdi çünkü ancak o zaman kafası dumanlanıyordu ki bu, omzunda oturan korkunun ve peşini bırakmayan kara bulutun bilincinde olmaktan çok daha iyiydi.

Kate gece geç saatlere kadar oturur ve orada bir teselli bulmayı, yüzleri kendi bilgisayarlarının ışığında aydınlanmış insanlarla bir yakınlık hissetmeyi umarak dizüstü bilgisayarının parlak ekranına bakardı. Aramaktan yorulunca da bilgisayarını kapatıp yatağının yanına koyardı. Bazen bütün gece ağlar, yüzünü bastırıldığı yerde yastığını sırlıklam ederdi. Ev arkadaşları ağladığını duymasın diye ses çıkarmamaya çalışırdı fakat kimi zaman kendini boğuluyormuşçasına soluk almaya çalışırken bulurdu. Öyle sesli ağladığı zamanlarda bir yanının birinin onu duymasını isteyip istemediğini merak ederdi hep: kapısını çalıp onu kucaklamasını ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesini. Ama kimse gelmezdi. Artık akıtacak yaşı kalmadığında tüm bedeni uyuşmuş hâlde karanlıkta gözleri açık yatardı. Ve nihayetinde uykuya dalardı.